

Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς εἰκαστέον, ὅτι ὁ ἀναφερόμενος Μαρκιανὸς ἦν ὁ περὶ τοῦ Γεωγράφου ὁ ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας ἀκμάσας περὶ τὴν ἐ. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα. Οὗτος περιηγηθεὶς συνέγραψε Γενικὸν τῆς οἰκουμένης περίπλουν, οὗτινος ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν.

XV.

ΜΑΡΚΟΝ ΑΥΡΗΛΙΟΝ ΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
ΗΝ ΕΧΩΝ ΔΙΕΤΕΛΕΙ.

Ἡ πλάξ ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ σωζομένη ἐν τῇ ἐν Πόντῳ Ἡρακλείᾳ ἐν τινὶ ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ, ἐστὶν ἐφθαρμένη, καὶ μόνον τὰ ἀνωτέρω ἀναγινώσκονται.

XVI.

ΚΛΑΥΔΙΑ ΚΛΑΥΔΙΩ
ΤΩΙ ΣΕΒΑΣΤΩΙ ΣΥΖΥΓΩ
ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΩΙ
ΠΑΣΑΙΣ ΑΡΕΤΑΙΣ
ΣΥΖΑΣΑ ΕΤΗ ΙΕ.

Ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφὴ εὑρεθεῖσα ἐν τινὶ κήπῳ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας ἐστὶν ἐπὶ πλακῶς λίθου Δοκιμίτου.

Τῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐπιγραφῶν τῶν δημοσιευομένων πρῶτον ἤδη παρ' ἡμῶν ἐν τῇ *Paroisse* δὲν εὑρηται. τινες ἐν τῷ *Corpus inscriptionum* τοῦ Βοικχίου, οὔτε ἐν τῷ *Voyage archéologique* τοῦ Lebas. Αἱ εἰσέτι μένουσαι παρ' ἡμῶν οὐκ ὀλίγαι, ἀνέκδοτοι ἐπίσης, δημοσιευθήσονται ἔσον οὕπω. Δυναμέθα δὲ παντὶ φιλαρχίῳ νὰ παράσχωμεν πᾶσαν διαβεβαίωσιν, ὅτι, τόγε ἐφ' ἡμῶν, κατεβάλομεν πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν πιστὴν ἀντιγραφὴν.

Εὐχῆς ἔργον ἐστὶν εἰάν ἕκαστος τῶν κατὰ τὸν τρόπον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διδασκάλων ἐφιλοτιμεῖτο νὰ συλλέγη τοιαύτας ἐπιγραφὰς κατὰ δύναμιν ἐν τῇ ἰδίᾳ περιφερείᾳ. Βεβαίως τότε ἐντὸς ὀλίγου ἡδυναμέθα νὰ ἔχωμεν πλήρη γνῶσιν τῶν ἐκεῖ παμπόλλων διασπαρμένων ἀγνώστων, καὶ λίαν συνεχῶς κατστρεφόμενων περιεργωτάτων λευφάνων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ Ὀκτώβρ. τοῦ 1864.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
(Νικομηθεύς.)

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΑΣ.

(Συνέχ. Ἴδε φυλλᾶδ. 360—373.)

Ἀγάπη τοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἐάν ἐξ ἀνάγκης ἐνηγκαλίσθη τις ἐπάγγελμα οὐχὶ ἀρεστὸν εἰς τὴν κλίσιν αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἐμμένῃ μετὰ κερτερίας καὶ θὰ μεταβληθῇ ἡ κλίσις· διότι ὁ νοῦς θὰ διδάξῃ αὐτὸν ὅτι δὲν εἴμεθα πάντοτε ἐλεύθεροι κατὰ τὴν ἐκλογὴν. Ὁ ἔρος οὗτος εἶναι ἀπαραίτητος ἂν θέλῃ ὁ χειρῶναξ νὰ εὐδοκιμήτῃ καὶ νὰ διαπρέψῃ· διότι ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος φέρει ἐπὶ τέλους καὶ τὴν συμπάθειαν.

Τοιαύτη δὲ εἶναι τῆς συμπαθείας ἡ ἐπιρροή, ὥστε τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν γίνεταί ἐντελέστερον. Ἐργάζου πάντοτε, φίλε χειρῶναξ, εὐθύμως, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἡ εὐθυμία ὁδηγοῦσα ἀσφαλῶς καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν χεῖρά σου, θέλει καταστήσει τὸ ἔργον σου καὶ ἐπιτηδειότερον καὶ ἐντελέστερον. Διὰ τοῦτο πολλὰ ὀρθῶς λέγει ὁ λαὸς ὅτι, « ὅ,τι κάμνει τις μὲ τὴν καρδίαν του γίνεταί καὶ καλόν. »

Καὶ σημειωτέον ὅτι ἡ ἀγάπη αὕτη δὲν εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς μόνον τὰ ἐπαγγέλματα, τὰ ἀπαιτοῦντα διανοητικὴν τινα ἱκανότητα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ πλέον βάνασα· καὶ ὁ γεωργὸς καὶ ὁ βοσκὸς καὶ ὁ κτίστης, ἂν ἀληθῶς ἀγαπῶσι τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν, ἐκτελοῦσι τὰ ἔργα μετὰ ἐπιτηδειότητος, ἧτις καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους εὐχαριστεῖ. Ὁ περιηγούμενος τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν τέρπεται βλέπων μετὰ πόσης ἐπιμελείας καλλιεργεῖται ἡ γῆ. Τὸ χῶμα εἶναι καθαρὸν καὶ ἄμικτον, τὰ αὐλάκια ἴσα, αἱ τάφροι κανονικαὶ καὶ οἱ πρὸς πότισμα ῥύακες, κεχαρκαμένοι κομφῶς, διοχετεύουσιν ἀκωλύτως τὸ ἀνάλογον ὕδωρ· τὰ κτήνη εἰσὶ παχέα, καθαρὰ, αἱ τρίχες αὐτῶν στιλπναὶ καὶ καθεξῆς. Ταῦτα δὲ πάντα διότι οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν ἀγαπῶσιν ἕκαστος τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα, καὶ φιλοτιμοῦνται νὰ τελειοποιήσωσιν αὐτό. Οἱ τοιοῦτοι χειρῶνακτες οὐ μόνον θαυμάζονται καὶ ἐπικινουῦνται, ἀλλὰ καὶ κερδαίνουσι, διότι πρὸς αὐτοὺς προστρέχουσι κατ' ἐξαιρέσιν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην.

Μωρία καὶ δυστυχία τοῦ μὴ ἀγαπῶντος τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα.

Ὁ μὴ ἀγαπῶν ὅμως τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα, ὁ καταφρονῶν αὐτὸ, ὁ αἰωνίως στενάζων, ὁ ἐργαζόμενος μετὰ δυσθυμίας ὅπως ὁ σύρων τὰς ἀλύσεις κητάδικος, εἶναι μωρὸς καὶ δυστυχέστατος· διότι τῆκεται ἀδιακόπως· διότι ἡ ἡμέρα φαίνεται αὐτῷ ἀτελείητος, καὶ διότι ἐργαζόμενος ὅλως μηχανικῶς καὶ

μὴ τελειοποιῶν τὰ ἔργα αὐτοῦ οὐδενὸς ἐλκείει τὴν προσοχὴν.

Κατὰ δυστυχίαν ἡ Ἑλλάς ἔχει πολλοὺς τοιοῦτους, τόσῳ μᾶλλον δυστυχεῖς, καθόσον ἐπιθυμοῦντες ἢ ἀλλάξωσιν ἐπάγγελμα, σπανίως ἐπιτυγχάνουσιν ὅ,τι ἐπιθυμοῦσι. Καὶ δικηγόροι, καὶ ἰατροὶ, καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ τεχνίται, καὶ ἐργαστηριακοὶ, καὶ χειρῶνακτες, πάντες δεινολογοῦνται, πάντες ἀποβλέπουσιν εἰς ἄλλα ἔργα ὡς ἐπικερδέστερα ἢ εὐγενέστερα. Ταλαίπωροι ἄνθρωποι! δὲν πταίει τὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον ἔχετε, ἀλλ' ἡ ἀσθένεια τοῦ νοῦς ὑμῶν.

Ἀλλὰ τὸ κακὸν γίνεται ἀνεπανόρθωτον ὁσάκις ὁ κυριευόμενος ὑπὸ τοιαύτης ἐπιθυμίας ἀνήκη εἰς τὸν κυρίως ἐργατικὸν λαόν· διότι τότε καταλείπων συχνὰ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ χάριν διασκεδάσεως τῆς ἀθυμίας, ἐπιδίδεται εἰς αἰνοποσίαν ἢ ἄλλως πως παρεκτρέπεται. Ποτὲ ὅμως δὲν θέλει καταντήσει εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὅστις ἐνθυμεῖται, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχη ἐν ἔργον, ὅτι τὸ τοῦ χειρῶνακτος εἶναι καὶ ἀναγκαῖον καὶ ὠφέλιμον, καὶ ἐντιμὸν (διότι καὶ τὸ ταπεινότατον ἐπάγγελμα ἐντίμως ἐξασκούμενον γίνεται ἐντιμὸν), καὶ ὅτι ἐπειδὴ τρέφει καὶ συντηρεῖ αὐτὸν πρέπει, εὐγνωμονῶν τοῦλάχιστον, νὰ ἀγαπᾷ αὐτό.

Μίαν τῶν ἡμερῶν σταθεῖς παρὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐθαύμαζον ἀμαξήλατον, ὅστις μετὰ μακρὰν πορείαν ἀποζεύξας τοὺς ἵππους ἐσφρόγγιζε τὸν ἰδρωτὰ, ἔτριβε τὰς κνήμας, ἀπέβαλλε τὴν κόνιν καὶ ἐκθάριζε τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐνὶ λόγῳ περιποιεῖτο αὐτὰ ὡς μήτηρ τὰ τέκνα. « Ἀγαπᾶς, βλέπω, πολὺ τὰ ἄλογά σου, εἶπον αὐτῷ. — Καὶ πῶς νὰ μὴ ἀγαπῶ αὐτὰ, κύριε, ἀπεκρίθη, ἀφοῦ μὲ δίδουσι τὸν ἄρτον μου. »

Ἴδου πῶς πρέπει νὰ πολιτεύωνται πάντοτε οἱ φρόνιμοι χειρῶνακτες.

Εὐτυχίης ὁ διαπρέπων κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ.

Ὡς εἶπομεν ἤδη, φίλε χειρῶναξ, σκοπὸν τῶν ἀγώνων σου ἔχε τὴν ἐπιμελῆ ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός σου ὥστε νὰ διαπρέψῃς. Ἐνδέχεται ὅμως νὰ μ' ἐρωτήσῃς· « Καὶ διαπρέπει ὅστις θέλει; » Βεβαίως δὲν κρέμαται τοῦτο ὅλως διόλου ἀπὸ τῆς θελήσεως· δυνατὸν ὅμως δι' ἐπιμελείας καὶ φιλοτιμίας νὰ φθάσῃ εἰς βαθμὸν ὅστις, ἂν δὲν εἶναι ἀνώτατος, κεῖται ὅμως πλησίον αὐτοῦ. Ἡ θέλησις, ὡς προεῖπον, νικᾷ τὰ πάντα, ἔχομεν δὲ παραδείγματα ὅτι καὶ θαύματα κατώρθωσε. Νέος τις χωρικός, ζῶν μόνος μεταξὺ δασῶν, ἔγεινε σοφώτατος μαθηματικός· ἄλλος τις, ἐστερημένος καὶ τῶν δύο χειρῶν, ἐμαθε νὰ ζωγραφῆ διὰ τῶν ποδῶν· ἄλλοι πάλιν ἐντελῶς ἀόμακτοι κατασκευάζουσιν ὄργανα μουσικὰ,

ἀνακλιντήρια, καθέδρας, ἐργαλεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄρκει λοιπὸν νὰ θέλῃς καὶ θὰ διαπρέψῃς, καὶ διαπρέπων θὰ γίνῃς πολῦτιμος· πολῦτιμος πρὸς τοὺς συντρόφους σου, διότι θὰ σ' ἔχωσι παράδειγμα· πολῦτιμος πρὸς τοὺς ἐργοστασιάρχας καὶ τοὺς ἐργολάβους, διότι θ' ἀμιλλῶνται τίς νὰ σὲ πρωτοζητήσῃ ἐνόσω εἶσαι ἀπλοῦς ἐργάτης, καὶ πολῦτιμος πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐργασίας, διότι πάντες θ' ἀποτεινῶνται πρὸς σὲ ὅταν ἀποκτήσῃς ἴδιον ἐργοστάσιον. Ὅταν δὲ ἀναγκάζωνται ἐκ τῶν περιστάσεων νὰ ὀλιγοστεύωσι τοὺς μισθοὺς ἢ τὸ προσωπικὸν τῶν ἐργαζομένων, σὺ θὰ μένης διότι θὰ εἶσαι ἀναπόφευκτος.

Ἐνίοτε ὅμως ἐπιτηδειότατοι χειρῶνακτες δυστυχουσι· πόθεν τοῦτο; Ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἰδίων. Αἰσθανόμενοι τὴν ἱκανότητα αὐτῶν λέγουσι· « Τὴν ἀνάγκην ἔχομεν νὰ κοπιῶμεν πολὺ; ἐπειδὴ εἴμεθα ἱκανοὶ, μίαν μόνον ἡμέραν ἂν ἐργασθῶμεν, ἀναπληροῦμεν τὴν ἐργασίαν ὀλοκλήρου ἐβδομάδος. Τί σημαίνει ἂν ἔλθωμεν εἰς ῥῆξιν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἡμῶν; μήπως δὲν εἴμεθα ἐπιζήτητοι; τίς ἢ χρεῖα νὰ οἰκονομῶμεν τοὺς ἄλλους; μήπως δὲν εἶναι ἤναγκασμένοι νὰ ἔρχωνται πρὸς ἡμᾶς; »

Οὐαὶ εἰς τὸν χειρῶνακτα τὸν ὁποῖον ἐξουσιάζει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ὑπερηφάνεια! διότι ἡ ὑπερηφάνεια φέρει κατόπιν τὴν ὀκνηρίαν, τὴν ἀσωτείαν καὶ τὰς παρεκτροπὰς, τὰς ὁποίας βλέποντες οἱ ἄλλοι θέλουσι σπεύσει νὰ καταφρονήσωσιν ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐτίμων πρότερον. Καὶ οὕτω οἱ ἐλεεινοὶ αὐτοὶ χειρῶνακτες θέλουσιν ἀπολέσει οὐ μόνον τὴν φήμην ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο ὁ νέος πρέπει ἐκ πρώτης ἀρχῆς νὰ συνειθίσῃ νὰ ὑποβάλλῃ τὰς πράξεις, τὰς σκέψεις, τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ εἰς τὸ λογικόν· ἄνευ τούτου καὶ ἡ ἐμπειρία αὐτοῦ μένει ἄχρηστος.

Φράντιζε λοιπὸν, νέε χειρῶναξ, νὰ ἔχῃς βάσιν τῆς ἐμπειρίας σου τὴν καλὴν διαγωγὴν, διότι τότε μόνον εἶναι βεβαία ἡ ἐπιτυχία. Φυλάχθητι πρὸ πάντων μὴ σὲ κυριεύσῃ ὑπερηφάνεια· διότι τὸν ὑπερήφανον πάντες καταφρονοῦσιν ὅσην ἱκανότητα καὶ ἂν ἔχει. Ἡ μετριοφροσύνη λαμπρύνει τὴν ἱκανότητα· ἄφες εἰς ἄλλους νὰ σὲ τιμῶσιν, καὶ μὴ ἀμφίβηλλε ὅτι θὰ ἀποδώσωσι τὴν δέουσαν τιμὴν εἰς τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν φιλοτιμίαν σου. Μὴ δείκνυε ποτὲ ὅτι γνωρίζεις τὴν ὑπεροχὴν σου. Ζήτει τὰς συμβουλὰς τῶν πρεσβυτέρων, ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν ὀμηλικῶν σου· τίμα τὰς γνώμας αὐτῶν, καὶ συζητῶν μὴ δίσταζε νὰ φαίνεσαι ἐνίοτε ὅτι ἔχεις ἄδικον, καὶ τοὶ γινώσκοντες δὲν ἔχεις.

Ἡ ἐμπειρία τοῦ χειρῶνακτος καὶ ὕλικῶς ἀνταμείβεται κατ' ἀξίαν· ἂς μὴ ζητῆ ὅμως πλέον τοῦ δέοντος· ἐξ ἐναντίας ἂς ἐνθυμῆται ὅτι οἱ ἄνθρωποι, γινώσκοντες ὅτι καὶ ὠραιοτέρα καὶ διακρεστέρα εἶ-

και ἡ ἐργασία τοῦ ἐπιτηδείου χειρώνακτος, μόνοι προθυμοῦνται νὰ ἀνευρίσκωσιν αὐτὸν καὶ νὰ δίδωσι πλείονα ἢ πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς.

Ἐκ τούτων πάντων εὐκόλως ἐννοεῖς, ἀγαπητέ μου χειρώναξ, ὅτι διὰ τῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς θὰ διαπρέψῃς ἐξ ἄπικτος, καὶ ὅτι διαπρέπων θὰ γείνης εὐπορος. Τὴν ἀλήθειαν δὲ ταύτην θὰ ἐννοήσῃς κάλλιον ἀκούων μετὰ προσοχῆς ὅσα μέλλω νὰ εἶπω. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΙΣΘΟΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ.

Περὶ τῆς σμικρότητος τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων λειτουργῶν καὶ ἄλλοτε ἐγένετο λόγος ἐν τῇ Παρθωρᾷ ἡ σμικρότης αὕτη καὶ τὸ κράτος, καὶ τοὺς μισθουμένους, καὶ τὴν ἠθικὴν ζημιοῖ τὸ μὲν κράτος, διότι μόλις πρὸς τροφήν ἐξαρκοῦντος τοῦ μισθοῦ, ἀναγκάζονται οἱ ἱκανοὶ νὰ ζητῶσιν ἀλλαγῶν πόρον ζωῆς· τοὺς δὲ ὑπηρετοῦντας, διότι οἱ ἐργαζόμενοι πρέπει καὶ ν' ἀμείβωνται· καὶ τὴν ἠθικὴν, διότι ὅταν ὁ μισθὸς δὲν ἀρκῆ εἰς τὰ ἀνγκαῖα, βιάζεται ἢ νὰ κλέψῃ ἢ νὰ δωροδοκηθῇ ὁ μισθούμενος. Ναὶ μὲν πρὶν ἢ βιασθῇ εἰς τὴν παρεκτροπὴν ταύτην δανείζεται· ἀλλὰ πῶς καὶ πότε θέλει ἀποδώσει τὰ δανεισθέντα; Καὶ ἀφοῦ ἐδανείσθη ἅπαξ, δὶς καὶ τρίς, εὐρίσκει πλέον νὰ δανεισθῇ; Ἡ πενία εἶναι τρομερὰ ἀμφιβάλλομεν δὲ ἂν ὑπῆρξε ποτέ τις προτιμήσας ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἢ νὰ μὴ κλέψῃ. Αὐτὸς ὁ σοφὸς Σολωμὼν ἠσθάνετο τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ διὰ τοῦτο ἐδέετο πρὸς Θεὸν λέγων· « Πλοῦτον δὲ καὶ πενίαν μὴ μοι δῶς, σύνταξον δέ μοι τὰ δέοντα καὶ τὰ αὐτάρκη, ἵνα μὴ πλησθεῖς ψευδῆς γένωμαι καὶ εἶπω· Τίς με ὄρξ; ἢ πενόμενος κλέψω κτλ. »

Ταῦτα γινώσκοντες καὶ ὁ Κυβερνήτης καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία, ἐκεῖνος μὲν εἶπε πολλάκις ὅτι μόλις συμπαιγείσης τῆς κυβερνήσεως σκοπὸν ἔχει νὰ ὀρίσῃ μισθοὺς ἐπαρκεῖς, μιμούμενος κατὰ τοῦτο τοὺς Ἄγγλους, διότι ἄλλως, ἐὰν ὁ δημόσιος λειτουργὸς παρεκτραπῇ εἰς κατάχρησιν, αὐτὸς πρῶτος δὲν θὰ ἠσθάνετο ἱκανὴν δύναμιν ὅπως καταδικάσῃ αὐτόν· ἡ δὲ Ἀντιβασιλεία ὥρισε μισθοὺς ἀρκοῦντας τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας, ὅτε πάντα ἦσαν εὐθηνότερα. Σήμερον ὅμως ὅτε ἐδιπλασιάσθησαν αἱ τιμαὶ, οἱ μισθοὶ εἰσὶ κατώτεροι τῶν πάλαι.

Ἐπειδὴ δὲ λόγος πολὺς γίνεται περὶ οἰκονομιῶν, καὶ πιθανώτατον νὰ πέσῃ ἐκ νέου ὁ πέλους ἐπὶ τοὺς μηδαμινούς τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν μισθοὺς, ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὰ κατώτερω, γραφέντα τὸ 1859 ἔτος ἐν τοῖς Débats (12 Μαρτίου) ὑπὸ τοῦ K. Chemin-Dupontès, γνωστοῦ τῆς Γαλλίας οἰκονομολόγου.

« Ἐφάνη νεωστὶ βιβλιδάριον πραγματευόμενον περὶ τοῦ ἀνεπαρκοῦς τῶν μισθῶν καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς αὐξήσεως αὐτῶν. Ὁ συγγραφεὺς Παῦλος Dupont, τυπογράφος τε καὶ βουλευτῆς, ἀφοῦ πρῶτον συνηγόρησε διὰ ζώσης ἐν τῇ Βουλῇ, συνηγορεῖ σήμερον καὶ διὰ τῆς γραφῆς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πολυαριθμοῦ κλάσεως τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν, δι' ἣν καὶ μόνην φείνεται ὅτι ὁ χρόνος, καθόσον ἀποβλέπει τὴν ὑλικὴν ἀνεσιν, μένει ἀκίνητος. Δημοσίους δὲ λέγοντες ὑπηρετάς ἐννοοῦμεν πάντας ἐν γένει, τοὺς κατωτέρους μάλιστα, οἷον δημοδιδασκάλους, καθηγητάς, δικαστάς, ἐπάρχους, ἕως καὶ αὐτοὺς τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τοὺς ὑπαλλήλους. Δὲν εἶναι δὲ ὑπερβολὴ ἐὰν εἶπωμεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφόρων ὑπαλλήλων τῆς δευτέρας ταύτης τάξεως, ἀναβάνει εἰς 300,000, ὧν ἕκαστος ἔχει οἰκογένειαν κατὰ μέσον ὄρον ἐκ τριῶν καὶ τεσσάρων μελῶν. Τούτων λοιπὸν τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ἡ ὑπαρξὶς καθίσταται καθ' ἡμέραν δυσκολωτέρα, ἀνυπόφορος μάλιστα, καθόσον εἶναι ἀναντιρρήτον ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐνδυσθῶσι, νὰ κατοικήσωσι καὶ νὰ φάγωσιν ὡς ἄπλοι χειρώνακτες. Γίνεται δὲ δυσκολωτέρα ἀδιακόπως διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἀπὸ ἐξήκοντα ἑτῶν πάντων μὲν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀνγκαῖων ἡ τιμὴ ἐδιπλασιάσθη, οἱ δὲ μισθοὶ ἔμειναν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅποιοι ἦσαν καὶ τότε.

« Ἀλλὰ, λέγουσὶ τινες, τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐννοήσασα καὶ ἡ κυβερνήσις αὐξάνει ἐν τῷ ἐτησίῳ προϋπολογισμῷ τὸν μισθὸν πολλῶν ἐκ τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων. Δὲν ἀγνοοῦμεν τὴν αὐξήσιν· ἀλλ' ἡ θεραπεία εἶναι ἀναξία λόγου, καθόσον μάλιστα δὲν ἐπεκτείνεται εἰς πάντας· ἀποδεικνύεται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς προσθήκης δέκα μόνον ἑκατομμυρίων φράγκων, ἐνῶ κατὰ τὸν συγγραφέα ἀπαιτοῦνται πεντήκοντα.

« Ἐχομεν ὅμως καὶ ἡμεῖς μίαν παρατήρησιν, ἥτις δὲν ἀποβλέπει μόνον τοὺς ὑπαλλήλους, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν μέσην τάξιν τῶν πολιτῶν· εἶναι δὲ αὕτη· Καθ' ἡμᾶς, αἱ στενοχωρία τῶν οἰκογενειῶν προέρχονται μᾶλλον ἐκ τῶν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ἐκάστου γενομένων δαπανῶν, ἢ ἐκ τῆς μετριότητος τοῦ κέρδους. Ναὶ μὲν δὲν ἀξιοῦμεν, ὡς τινες ἀδυσώπητοι καὶ στρυφνοὶ, νὰ στρωῶνται αἰωνίως αἱ κατώτεραι τάξεις τῶν ὑλικῶν πλεονεκτημάτων ἅτινα φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἡ πρόοδος τῶν κοινωνιῶν, οὔτε θέλομεν, ἐπανερχόμενοι εἰς τοὺς χρόνους τῆς Σπάρτης, νὰ τρώγῃ ὁ λαὸς μέλανα ζωμόν· ἐξ ἐναντίας ἐννοοῦμεν καὶ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς κοινωνικὴν ὠφέλειαν ὅσας δὲν θεμελιοῦται ἐπὶ ψευδῶν βάσεων· κατακρίνομεν ὅμως αὐτὴν ὅσας οἱ μὴ ἔχοντες ἱκανοὺς πόρους, ἀντὶ νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὰ δυνατὰ, ὅπερ καὶ τίμιον καὶ ἀξιοπρεπὲς, δαπανῶνται χάριν ματαίας ἐπιδείξεως εἰς περιττά. Καὶ τὸ